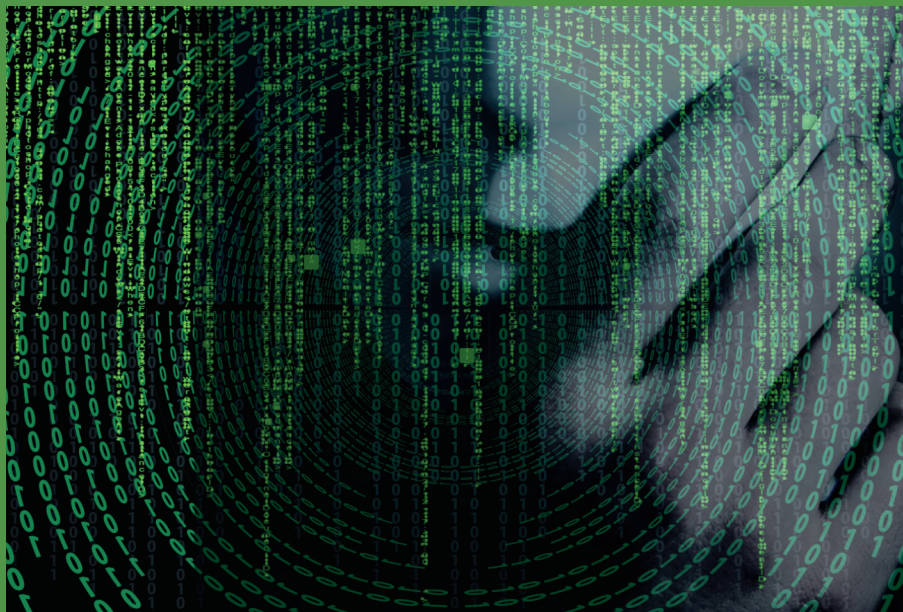

LEKI KUOLLUTTA

Sanna Soininen

Leiki kuollutta

Sanna Soininen

Leiki kuollutta

© 2023 Sanna Soininen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-31-8913-3

Rikostutkija Kari Tenhunen seisoj lavalla poliisihallituksen juhlatilaisuudessa. Rikosylikomisario Karita Tikkanen oli juuri ojentanut Karille kunniakirjan innovatiivisesta toiminnasta.

- Poliisilain mukaan "poliisin tehtävänä on oikeus- ja yhteiskuntajärjestyksen turvaaminen, yleisen järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitäminen sekä rikosten ennalta estäminen, paljastaminen, selvittäminen ja syyteharkintaan saattaminen". Kaikille täällä läsnäolijoille tämä on itsestään selvää. Tarvitaan myös Kari Tenhusen kaltaisia toimijoita, jotka uskaltavat ottaa esille työssä uudenlaisia lähestymistapoja. Poliisihallituksen johto haluaa huomioida tällä kunniakirjalla sinun työtäsi ja julkaistua kirjaasi. Ole hyvä, Karita Tikkanen sanoi juhllallises-ti.

- Kiitos paljon, Kari Tenhunen sanoi. Toivottavasti kirjani myötä rikostutkijat, niin uudet kuin vanhatkin, osaavat ottaa huomioon inhimillisesti jokaisen näkökulman. Kun vuosi sitten istuin takkatulen ääressä vaimoni kanssa muistelemassa urani aikana selvinneitä tapauksia, hän ehdotti, että kirjoita kirja. Eihän muuten muut voi oppia niistä, hän sanoi.

- Sinulla on viisas vaimo, Karita Tikkanen sanoi taputtaen. Mutta kerro hieman kirjastasi, hän lisäsi.

- Kirjassa yritän asettua jokaisen tapaukseen liittyvän asemaan ja kertoa tarinaa kaikkien näkökulmasta: rikollisten, uhrien, läheisten, äitien, isien, isovanhempien, lasten, poliisien ja tutkijan. Jokainenhan on jonkun lapsi tai vanhempi tai kumppani. Tutkijan täytyy inhimillisesti nähdä kaikki tapaukseen liittyvät tekijät ja syyt ja huomioida ihmiset, jotka tavalla tai toisella liittyvät tutkimuksiin. Ihan tavallisena päivänä kuka tahansa voi joutua rikoksen uhriksi. Ja se voi vaikuttaa koko hänen perheeseensä. Rikoksen tekijälläkin voi olla kumppani tai lapsia. Ainakin hänellä on joskus ollut vanhemmat. Mitkä syyt ovat ajaneet hänet rikosten teille, ovat aina oleellista selvittää. Rikos on aina tuomittava ja rikollinen saa aina rangaistuksen. Työn kiireessä jää usein huomioimatta uhrien ja sivullisten tunteet ja selviäminen kriisiavun jälkeen. Tuon kirjassani lähemmäksi ihmisten arjen ennen ja jälkeen rikoksia. Kerron siinä millaisessa myllytyksessä uurit ja heidän läheisensä voivat olla ja miten kaikki vaikuttavat heidän

elämäänsä. Usein lapsetkin joutuvat kärsimään. Tämä kyseinen tapaus vaikutti myös minun elämäni monella tavalla. Aloitan kirjassani tarinan Pesosen perheestä selventääkseni tapahtumien kulkua. Käyn kirjassani kaikki tähän kyseiseen tapaukseen liittyvät ihmiset melko seikkaperäisesti läpi. Olen haastatellut heidät kaikki ja saanut luvan julkaisuun. Lukekaa ihmeessä tarina, Kari kehotti.

- Kiitos Kari. Tuolla sivupöydällä on näitä Leiki kuollutta - kirjoja, Karita sanoi ja nosti kädessään olevan kirjan ylemmäs. Jo kirjan kansi kertoo siitä, että tarina liittyy kyberrikollisyyteen ja taustalla häämöttää rikollinen. Jokainen voi hakea pöydältä oman kappaleensa. Näitä toimitetaan myös jokaiseen yksikköön, hän lisäsi.

Kari kumarsi syvään ja poistui lavalta. Hän näytti karismaattiselta ja terävältä mieheltä, jonka harmaantuneet hiukset tavallaan kertoivat hänen kokemuksen määrästä. Hän meni istumaan poliisijohtajan pöytään. Poliisijohtaja Tuomo Penttilä kätteli ja onnitteli Karia.

- Sinulla onkin monta tarinaa kerrottavana ennen kuin jäät eläkkeelle, Tuomo sanoi ja vinkkasi silmäänsä.

- Nähtäväksi jää, Kari naurahti. Tämä tarina oli ainakin minulle urani opettavaisin ja myös henkilökohtaisesti tärkeä, hän lisäsi taputtaen rintaansa sydämen kohdalta.

Rikostutkija Kari Tenhusen tarina:

2

Teiden varsilla ja talojen pihoidilla oli lumivalkeita puita ja pensaita. Ne näyttivät lähes taideteoksilta. Pienen lammen jäällä istui muutama mies pilkkimässä ja laduilla oli lapsia hiihtämässä. Lammen takana, mäen nyppylän päällä oli muutamia kerrostaloja. 1950-luvun kellanvaalea kerrostalo näytti pieneltä korkeiden lumipenkköjen keskellä, sillä talossa oli vain kolme kerrosta. Talon toisessa kerroksessa asui Pesosen perhe, joka oli juuri saanut uuden tulokkaan.

Pienen vauvan tuhina Ilmarin korvan juuressa kuulosti hyvältä. Poika oli syötetty ja nostettu hellästi olkapäätä vasten röyhtäisyä varten. Ilmari taputti kevyesti vauvaa pepulle ja sai palkinnoksi röyhtäisyn. Ilmari käveli edestakaisin makuuhuoneessa vauva vielä sylissään, sillä hän ei malttanut vielä laskea häntä sänkyyn. Lopulta hän asetteli vauvan mukavasti kyljelleen pinnasänkyyn ja nosti vaaleansinisen peiton hänen päälle. Ilmari katseli ihastuneena pitkään tuota pientä ihmettä.

Tummat hiukset, pitkät kaartuvat ripset, hurmaava nöpönenä ja herttaiseen hymyyn kaartuva suu. Vauva ei voisi olla suloisempi. Tummanruskeat hiukset ja kulmakarvat toivat mieleen Tuuan, ne hän oli selvästi perinyt äidiltään.

Onneksi vauva ei vielä ymmärrä, että hänellä ei ole äitiä, Ilmari ajatteli surullisena ja kertasi taas mielessään reilun kuukauden takaisia tapahtumia. Kaiken piti olla hyvin ja Tuua oli ollut koko raskauden ajan seurannassa, koska hänen toisessa munasarjassaan oli näkynyt ultrakuvauksessa jotain tummaa massaa. Raskauden aikana sitä ei tietenkään voitu leikata. Siksi synnytys oli suunniteltu tehtäväksi sektiona ja synnytyksen jälkeen myös munasarjan mahdollinen kasvain piti poistaa.

Synnytyssalissa Tuua oli sanonut viimeiseksi Ilmarille "Pidä huolta pojasta." Sen jälkeen hän oli vaipunut tajuttomuuteen. Sairaanhoitaja oli vienyt kiireesti Ilmarin ja vauvan ulos salista ja he olivat menneet pesemään ja kapaloimaan vauvan. Kun Ilmari oli ollut vauvan kanssa synnytysosastolla odottamassa Tuuaa takaisin, kirurgi oli tullut hoitajan kanssa kertomaan hirveimmät mahdolliset uutiset.

Ilmari rojahti sängyn reunalle istumaan voimattomana. Hän nosti kätensä kasvojensa eteen ja purskahti itkuun. Tuntui, että suru ei ollut helpottanut yhtään. Vaikka Ilmarin äiti ja

Tuuan vanhemmat olivat auttaneet ja hääranneet tukena, Ilmari tunsu silti olevansa niin eksyksissä.

Ilmari tunsu pienen käden olallaan ja tajusi, että hänen 5-vuotias tyttärensä, Iines, oli tullut hänen taakseen. Ilmari otti hänet halaukseen ja yritti peitellä kyyneleitään. Ilmari oli aamulla letittänyt Iineksen pitkät, vaaleat hiukset palmikoille, mutta hän huomasi, että monta suortuvaa oli jo karkuteillä. Pienet kasvot olivat vakavat ja siniset silmät niin myötätuntoiset.

– Isi, älä itke. Minä olen tässä, Iines sanoi lohduttavasti ja silitti Ilmarin vaalean ruskeita hiuksia.

– Kiitos kulta, Ilmari sanoi kuiskaten ja rutistaen häntä lujasti. Minulla on ikävä Tuuaa ja toivoisin, että hän olisi täällä meidän kanssamme, hän lisäsi selittäen.

– Kyllä hän onkin, Iines sanoi. Emme vain näe häntä. Hän on aina sydämessämme, mummi sanoi minulle niin, Iines jatkoi tietävänä.

– Totta. Ja onneksi tuolla toukalla on sinunlaisesi viisas sis-ko, joka osaa lohduttaa isiä, Ilmari vastasi suukottaen tytön poskea.

- Isi, mitä se tarkoittaa, että olen siskopuoli? Tuhkimosadussa oli ne ilkeät sisarpuolet ja minä en haluaisi olla sellainen enkä mikään puolikas, lines kyseli ihmetellen.

- Tuua on toukan äiti ja Martta on sinun äitisi. Teillä on eri äidit, mutta minä olen teidän molempien isä, Ilmari Pesonen selitti parhaansa mukaan. Siksi puhutaan sisko- ja velipuolista. Mutta sinä voit olla aina toukalle sisko ilman puolikasta. Jos Martta ja Pekka saisivat lapsia, olisivat nekin sinulle siskotai velipuoliasi. Ja Pekkahan on nyt sinun isäpuolesi, kun hän on naimisissa äitisi kanssa. Vaikka saduissa onkin ilkeitä sisarpuolia, ei se tarkoita, että niitä olisi oikeassa elämässä.

- Ilkeitä isäpuolia on, lines sanoi tietävästi. Meeri on kertonut, että hänen isäpuolensa satuttaa ja uhkailee häntä, lines jatkoi.

- Tuohan on huono juttu. Tietääkö Meerin äiti? Ilmari kysyi huolestuneena. Meeri oli samanikäinen kuin lines ja Ilmari tiesi, että hänen Minttu-äitinsä seurusteli uuden miehen kanssa. Ilmari päätti, että hän selvittäisi asiaa sopivassa välissä.

lines kohautti siroja olkapäitään ja kurkisti pinnasänkyyn uteliaana.

- Olinko minäkin joskus noin pieni? lines tiedusteli.

- Sinä olit vielä pienempi. Sinulla oli lähes valkoiset kiharat hiukset. Olit ihana lapsi ja olet edelleenkin. Olen sinusta niin ylpeä, Ilmari sanoi. Meillä on muuten tärkeä tehtävä. Menetään välipalalle ja yritetään miettiä, mikä nimi olisi meidän toukalle paras, Ilmari sanoi ja sai Iineksen tanssahtelemaan ilosta heidän mennessään keittiöön.

- Katso isi, ulkona sataa lunta. Voidaanko mennä tänään pulkkamäkeen? Voiko Meeri tulla myös? Iines kyseli innoissaan.

Ilmari ihaili upeaa talvimaaisemaa keittiönikkunasta ja toteusi, että päivä olisi täydellinen ulkoiluun. Pakkastakin oli vain 12 astetta. Mutta mielessään hän yritti keksiä sata syytä, että ei olisi tarvinnut lähteä ulos, sillä puuduttava suru hänen sisälleen oli niin painava, että hän olisi halunnut hautautua siihen.

- Mietitään sitä myöhemmin muru, Ilmari tyytyi toteamaan Iinekselle.

Ilmari kurtisti kulmiaan, sillä hän huomasi, että talon eteen ajoi poliisiauto. Kaksi rotevaa poliisia nousi autosta ja he harppoivat talon ovelle. Mitähän on tekeillä, Ilmari mietti. Tämä pieni kerrostalohan on rauhan tyyssija ja se sijaitsi halutulla ja rauhallisella alueella Kuopiossa, Valkeisenlammen kupeessa. Eihän täällä voi tapahtua mitään pahaa, Ilmari poh-ti.

Ei mennyt kauan aikaa, kun rappukäytävästä kuului liikeh-
dintää ja heidän ovikellonsa soi. Ilmari meni avaamaan oven
ja pyysi poliisit eteiseen, pois rappukäytävästä. Lines seisoi
pelokkaana Ilmarin takana, mutta rauhoittui heti, kun Ilmari
nosti hänet syliinsä.

- Poliisista päivää ja anteeksi tämä häiriö, toinen poliiseista
sanoi. Minä olen rikostutkija Kari Tenhunen ja hän on kons-
taapeli Jukka Helminen, Kari Tenhunen esitteli. Käymme
kaikki asunnot läpi ja kyselemme, onko näkynyt outoja ihmi-
siä liikenteessä? Kolmen asukkaan asunnosta on varastettu
pieniä määriä tavaroita ja heidän pankkitunnuksiaan on viety,
poliisi selitti.

- Voi ei, Ilmari puuskahti. En kyllä ole nähnyt ketään, tosin
en ole kyllä paljon liikkunutkaan, kun on pieni vauva ja tämä
tyttönen hoidettavana, Ilmari selitti.

- Onko täällä ollut rosvoja? Lines kysyi säikähtäneellä äänel-
lä.

- Asuntoihin ei ole murtauduttu. Sehän tässä kummastut-
taa. Onko joku mennyt yleisavaimella tai onko kyseessä kaikil-
le tuttu, joka pääsee sisään, sitä tässä selvitetään, Kari Tenhu-
nen kertoi.

- Mutta jos näette tai kuulette jotain epäilyttävää, niin soitakaa tähän numeroon, Kari sanoi ja ojensi samalla käyntikorttinsa.

Ilmari otti kortin käteensä ja lupasi olla yhteydessä. Hän sulki oven poliisien lähdettyä ja katsoi Iinestä silmiin.

- Tiedäthän, että minä suojelen sinua ja toukkaa, en anna tapahtua teille mitään pahaa, Ilmari sanoi rauhoittavasti.

Iines nyökkäsi ja halasi Ilmaria. Hetken emmittyyään, hän sanoi Ilmarille, että näissä tilanteissa me leikitään Meerin kanssa kuollutta.

- Mitä sinä tarkoitat? Missä tilanteissa sinä olet leikkinyt kuollutta? Ilmari kysyi säikähtäneenä.

- No silloin kun tapahtuu pahoja asioita, Iines selitti.

- Eli mitä? Ilmari uteli.

- Meeri leikkii kuollutta aina kun sen isäpuoli tekee pahaa. Ja kerran minä olin mukana. Me ei olisi saatu kuunnella hänen puheluansa. Me juostiin sitten karkuun ja mentiin sängyn alle ja oltiin ihan hiljaa, Iines kertoi. Illalla isäpuoli oli puristellut Meerille mustelmia. Hän sanoo usein Meerille, että illalla saat

Rikostutkija Kari Tenhunen päätti kirjoittaa kirjan monimutkaisesta rikosvyyhdistä, joka vaikutti myös hänen henkilökohtaiseen elämäänsä. Kyberrikollisia, tietovuotoja, varkauksia, vapaudenriistoa, huijauksia, pahoinpitelyjä, salakuuntelua, lapsiin kohdistuvaa kaltoin kohtelua - tätä listaa voisi jatkaa loputtomiin. Kari halusi kertoa inhimillisen tarinan uhrien, läheisten, äitien, isien, isovanhempien, lasten, poliisien, tutkijan ja myös rikollisten näkökulmista.

Ihan tavallisena päivänä kuka tahansa voi joutua rikoksen uhriksi. Ja se voi vaikuttaa hänen perheeseensä, ystäviinsä ja asuinpiiriinsä. Tarina alkaa Ilmari Pesosesta, joka tempaistaan suuren surun keskeltä rikostutkimukseen. Ilmarin asuinalossa tapahtuneet varkaudet olivat vain alkusoittoa rikosvyyhdille, joka pala palalta alkoi paljastua. Hänen silmänsä avautuivat ja hän yritti parhaansa mukaan pelastaa tyttärensä ja hänen ystävänsä. Pian hän huomasi, että se ei riittänyt. Lähipiirissä tapahtui useita rikoksia ja pian poliisit olivat kahden rikollisporukan jäljillä.

